

Arrest

nr. 293 575 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2023 met referthenummer 108574.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2005, 21 september 2006 en 22 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum kort verblijf in om reden van familiebezoek. Deze aanvragen worden telkens geweigerd.

1.2. Op 5 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, meer bepaald in functie van haar Belgische moeder.

1.3. Op 3 februari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2022 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): T. (..)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (x.x.1983)

Geboorteplaats: Yalova

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn moeder, K. M. (..)(RR:xxxxxxxxxx), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° juncto art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 de Belgische referentiepersoon aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de herkomst naar België en de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd bij huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest Voorzitterschap van de sociale zekerheidsinstelling SGK dd. 01.09.2022 op naam van betrokkene. Op dit attest wordt vermeld dat de inschrijving van betrokkene op 21.11.2021 is beëindigd, met reden 'beëindiging van het werk', dat de verzekerde, namelijk betrokkene, niet meer werkt sedert 1.09.2022 en dat betrokkene 3584 dagen binnen de werkingssfeer van de socialezekerheidsinstelling viel.

- Attest Directoraat van de instelling voor sociale zekerheid dd. 01.09.2022 op naam van betrokkene, waarop een serviceschema van de socialezekerheidsinstelling staat vermeld. Uit het schema kan de aanspraak van betrokkene op het socialezekerheidsstelsel in Turkije worden afgeleid, in de periode 2006 tot en met 2021.

- attest Voorzitter Fonds voor Sociaal Ondersteuning en Begeleiding waaruit blijkt dat betrokkene geen steun ontvangt dd. 02.09.2022

- attest N° 16073 van het belastingkantoor met gegevens van betrokkene dd. 01.09.2022, waaruit kan blijken dat hij een potentiële belastingplichtige is

- attest van het Kadaster betreft eigendomsbezit waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen zijn gevonden in de registers, in de buurt Yalova, het centrum, het dorp en de buurten dd. 01.09.2022 op naam van betrokkene

- verklaring op eer vanwege K. M. (..)betreft overmaken van geld dd. 28.09.2022

- geldverzendingen via RIA en Western Union:

dd. 16.04.2022 van referentiepersoon naar betrokkene (3027 euro)

dd. 16.04.2022 van A. O. (..) naar betrokkene (2577 euro)

dd. 14.12.2021 van A. O. (..) naar betrokkene (500 euro)

dd. 29.11.2021 van A. O. (..) naar betrokkene (50 euro)

dd. 6.10.2021 van A. O. (..) naar betrokkene (250 euro)

dd. 8.09.2021 van A. O. (..) naar betrokkene (150 euro)

dd. 26.01.2021 van A. O. (..) naar betrokkene (250 euro)

dd. 21.12.2020 van A. O. (..) naar betrokkene (200 euro)

dd. 2.11.2020 van A. O. (..) naar betrokkene (100 euro)

dd. 18.06.2020 van A. O. (..) naar betrokkene (2000 euro)

dd. 15.06.2020 van A. O. (..) naar betrokkene (500 euro)

dd. 20.02.2020 van A. O. (..) naar betrokkene (200 euro)
dd. 9.10.2019 van A. O. (..) naar betrokkene (1000 euro)
dd. 7.12.2017 van A. O. (..) naar betrokkene (700 euro)
dd. 22.02.2017 van A. O. (..) naar betrokkene (300 euro)
dd. 5.12.2016 van K. N. (..) naar betrokkene (200 euro)

Bij de bewijzen van geldverzendingen zijn telkens KBC-rekeninguittreksels op naam van referentiepersoon of O.-K. A. & N. (..) bijgevoegd. wellicht wenst betrokkene en/of de referentiepersoon hiermee aan te tonen dat het bedrag van de geldverzending wel degelijk werd overgeschreven naar het verzendbureau in kwestie.

- Rekeninguittreksels KBC op naam van referentiepersoon, O.-K. A. & N. (..) en K. N. (..) waar bij enkele overschrijvingen naar MRS het bijschrift Taner staat vermeld

- KBC-rekeninguittreksels met stortingen van pensioen op naam van O.-K. A. & N. (..) in de periode januari 2020 tot en met september 2022; Met de voorgelegde inkomsten naam van familieleden kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg, (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019)

- KBC-rekeninguittreksels met stortingen van pensioen op naam van referentiepersoon, in de periode juni 2020 tot en met september 2022

- attesten OCMW Houthalen-Helchteren dd. 16.08.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon niet gerechtigd zijn op een leefloon

- samenstelling van het gezin dd. 16.08.2022.

Vooreerst wat betreft de attesten van de sociaalezekerheidsinstelling dd. 1.09.2022 kan blijken dat betrokkene wel degelijk vermogend is in het land van herkomst of origine. Uit de attesten. en meer bepaald uit het voorgelegde schema, kan blijken dat betrokkene in het jaar 2021 aanspraak maakte op het sociaalezekerheidsstelsel van Turkije (222 dagen in 2021 met een gemiddeld inkomen van 38,584.88 Turkse munteenheid, omgerekend naar euro bedraagt dat heden meer dan 1800 euro). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene in zijn land van herkomst onvermogend was om in zijn basisbehoeften te voorzien. Anders gezegd kan er niet toe besloten worden dat betrokkene financiële, economische en/of sociale toestand niet toelieten om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. In het attest van SGK dd. 1.09.2022 staat vermeld dat de inschrijving van betrokkene bij de sociaalezekerheidsinstelling op 21.11.2021 beëindigd werd. Dit betreft de periode voor betrokkene's komst naar België. Een (vrijwillige) beëindiging van inschrijving en bijgevolg een uitkering, omwille van de komst naar België, strookt met de afhankelijkheidsrelatie die wordt verstaan in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 waarbij weldegelijk wordt bedoeld dat de aanvrager in een précaire sociale en/of economische toestand leeft in het land van herkomst of origine, onafhankelijk van de wil van de aanvrager, zodat hij/zij aangewezen is op steun van een in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° bedoeld familielid die in België verblijft.

Weliswaar legt betrokkene bewijzen voor waaruit kan blijken dat hij in het land van herkomst of origine financieel ondersteund werd. Echter, opmerkelijk aan deze geldverzendingen is dat al deze transacties (behalve één dd. 16.04.2022) plaatsvonden tussen O. A. (..) of K. N. (..), respectievelijk de schoonbroer en zus van betrokkene, en betrokkene. Er dient opgemerkt te worden dat geldverzendingen tussen andere familieleden en betrokkene niet weerhouden kunnen worden bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Dit wil dus zeggen dat eigenlijk enkel de geldverzending op 16.04.2022 van referentiepersoon aan betrokkene kan aanvaard worden in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie. Van een eenmalige geldverzending is echter niet ernstig aan te nemen dat deze het levensonderhoud van betrokkene op duurzame wijze kan dekken. Niettemin zijn bij het merendeel van de transacties rekeninguittreksels van KBC bijgevoegd, waarop betrokkene wellicht wenst aan te tonen dat het bedrag eerst van de rekening van de referentiepersoon naar de rekening van zijn schoonbroer en/of zus werd overgeschreven, waarop die laatste op hun beurt via het verzendbureau het bedrag overmaakte aan betrokkene. Dit verklaart de referentiepersoon ook in haar verklaring van 28.09.2022. Deze gang van zaken is echter opmerkelijk, gelet er 1) niet kan blijken dat de referentiepersoon niet in staat was om in eigen persoon de transacties uit te voeren, gelet zij bij de geldverzending op 16.04.2022 plots wel in eigen persoon een bedrag kon overmaken en gelijktijdig A. O. (..) een bedrag overmaakt aan betrokkene, en bijgevolg 2) niet kan uitgesloten worden dat de bedragen die de referentiepersoon aan O., A. (..) en/of K. N. (..) overmaakte op hun beurt terugvloeiden naar de referentiepersoon. Ook zijn de vermeende bedragen die de referentiepersoon overmaakte aan betrokkene, in het licht van het maandelijkse pensioen dat de referentiepersoon geniet, evenzeer opvallend gelet de financiële steun het dubbele, de helft of een kwart van het pensioen van de referentiepersoon bedraagt. Het is dan ook de vraag hoe de referentiepersoon in haar eigen

levensonderhoud kon voorzien wanneer zij verhoudingsgewijs zulke hoge bedragen overmaakte aan referentiepersoon.

Voor zover toch moet worden aangenomen dat weldegelijk de referentiepersoon betrokkene financieel ondersteunde, dient te worden vastgesteld dat de bovengenoemde gang van zaken niet kan worden afgeleid in de geldverzendingen op datum van 29.11.2021, 8.09.2021, 3.11.2020, 9.10.2019, 7.12.2017, 22.02.2017 en 5.12.2016. Deze geldverzendingen vinden plaats tussen O., A. (..) en/of K., N. (..) en betrokkene, wat geenszins de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon staft. Dan blijven enkel de geldverzendingen dd. 19.04.2022, 14.12.2021, 6.10.2021, 26.01.2021, 21.12.2020, 19.06.2020, 15.06.2020, 20.02.2020 over die de financiële steun van referentiepersoon aan betrokkene bevatten. Met betrekking tot deze financiële ondersteuning dient te worden opgemerkt dat de geldverzendingen onregelmatig en de bedragen erg wisselend zijn, opdat betrokkene daadwerkelijk aangewezen zou zijn op deze ondersteuning om in zijn basisbehoeften te voorzien. Doch, zoals reeds gesteld, blijkt betrokkene aanspraak te hebben gemaakt op het sociaalezekerheidsstelsel in Turkije waardoor hij niettemin een uitkering ontving. De financiële steun dient derhalve gekwalificeerd te worden als aanvullend, eerder dan als essentieel voor het levensonderhoud van betrokkene.

Art. 40bis, §2, 4° is echt enkel van toepassing indien de verwanten in neergaande lijn een dusdanige financiële/ materiële afhankelijkheid kunnen aantonen dat er moet toe besloten worden dat zij om in hun levensonderhoud te voorzien echt wel aangewezen waren op die financiële en/of materiële ondersteuning. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet geconcludeerd worden.

De overige voorgelegde documenten in het kader van de afhankelijkheidsrelatie doen geen afbreuk aan de bovengenoemde vaststellingen.

Afsluitend kan gesteld worden dat betrokkene ook niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende huisvesting overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° van de wet van 15.12.1980 beschikt, gelet de bewijzen van huisvesting gaan over de woning van zijn schoonbroer en zus (O., A. (..) en K., N. (..)) waar betrokkene sedert 05.08.2022 gedomicilieerd is. Betrokkene is niet woonachtig met de referentiepersoon. Er kan uit de beschikbare elementen in het dossier niet blijken of en in welke mate betrokkene een gezinscel vormt met zijn moeder, de referentiepersoon in onderhavige aanvraag.

Gezien betrokkene in de eerste plaats niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Evenmin kan blijken dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste en enige middel:

Schending van de artikelen 40ter iuncto artikel 40 bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker diende in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van een Belg, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, m.n. als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij de verzoeker toch zijn onvermogen in zijn land van herkomst aantoonde en dit door de juiste bewijzen voor te leggen.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes . Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat het dossier niet zorgvuldig is opgevolgd en dat de redeneringen die bij de beslissing werd genomen op foutieve standpunten zijn gebaseerd. Het begint allereerst met het standpunt waaruit vertrokken wordt dat verzoeker niet onvermogen zou geweest zijn. Verweerder bepaald op een bepaald moment zelf dat de minimale uitkering die verzoeker ontving in het land van herkomst een aanvullende uitkering was en niet een essentiële. Hierbij wordt op geen enkel ogenblik gezegd waarop dit gebaseerd is.

Al de geldstortingen die geweest zijn laten duidelijk zien dat de financiële hulp nodig was, het feit dat verweerder aanhaalt dat deze bedragen wisselend zijn lijken me op geen enkele (rechts)basis te zijn gestaafd om hierdoor te bepalen dat deze niet voldoende zijn.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Staatssecretaris van Asiel- en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet verzoekende partij nergens in het middel uiteen op welke wijze zij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit nog temeer artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de bestreden beslissing geen dergelijke maatregel bevat. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenzeer nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht.

Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: *"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40*ter iuncto* 40*bis* §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40*ter* uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij ten laste is van haar moeder en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij echter niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip ‘ten laste zijn’. Zij kan wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de hoedanigheid van een familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en met ieder passend middel mag bewezen worden, en dat de materiële steun haar moet toelaten om in haar basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, rekening houdende met haar economische en sociale omstandigheden.

2.7. Zoals blijkt uit de motivering stelt de verwerende partij vooreerst vast dat – behoudens één geldverzending op 16 april 2022 – alle voorgelegde geldverzendingen afkomstig zijn van de schoonbroer of zus van verzoekende partij, en dus niet van de referentiepersoon. De verwerende partij wijst er dienaangaande op dat deze geldverzendingen door andere familieleden dan de referentiepersoon geenszins aantonen dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de desbetreffende motivering geenszins betwist en deze aldus blijft staan. Derhalve ligt, zoals de verwerende partij overweegt, slechts één geldverzending van 16 april 2022 voor die de referentiepersoon aan de verzoekende partij heeft overgemaakt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij evenmin enige concrete kritiek aanvoert tegen het oordeel van de verwerende partij dat: “Van een

eenmalige geldverzending is echter niet ernstig aan te nemen dat deze het levensonderhoud van betrokkene op duurzame wijze kan dekken.” Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze motivering verkeerd of kennelijk onredelijk is. Ook tegen de motivering aangaande de stukken waarmee verzoekende partij trachtte aan te tonen dat de geldverzendingen van de andere familieleden in wezen wel afkomstig waren van de referentiepersoon, voert verzoekende partij geen enkele concrete kritiek. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat de motivering waarom deze stukken niet aanvaard worden als bewijs dat de andere geldstortingen wel degelijk afkomstig waren van de referentiepersoon geen stand houdt.

Nu uit één geldverzending van de referentiepersoon aan de verzoekende partij op 16 april 2022 niet kan blijken dat verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, volstaat dit motief reeds om te oordelen dat verzoekende partij het bewijs niet heeft geleverd ten laste te zijn van haar Belgische moeder in het herkomstland.

Daarenboven heeft de verwerende partij er nog aan toegevoegd dat, voor zover toch moet aangenomen worden dat er meerdere geldverzendingen afkomstig waren van de referentiepersoon, meer bepaald de geldverzendingen van 19 april 2022, 14 december 2021, 6 oktober 2021, 26 januari 2021, 21 december 2020, 19 juni 2020, 15 juni 2020 en 20 februari 2020, deze geldverzendingen te onregelmatig zijn en de bedragen te wisselend opdat aangenomen kan worden dat verzoekende partij werkelijk aangewezen was op deze ondersteuning om in haar basisbehoeften te voorzien. Dit temeer verzoekende partij in het herkomstland aanspraak maakte op het sociale zekerheidsstelsel aldaar waardoor zij een uitkering ontving. Gelet hierop is het niet kennelijk onredelijk noch foutief dat de verwerende partij motiveert dat de geldverzendingen van de Belgische moeder gekwalificeerd moeten worden als aanvullend, eerder dan essentieel. De Raad wijst er immers op dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in het herkomstland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzendingen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzendingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder heeft bewezen doordat de bewijzen van de geldverzendingen worden voorgelegd. Het weze herhaalt dat met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel het bewijs dat geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij door de referentiepersoon.

Waar verzoekende partij het voorts oneens is inzake het niet onvermogen zijn, wijst de Raad erop dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt om de vereiste van het *‘ten laste zijn’* van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Nogmaals benadrukt de Raad dat een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst immers niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom verzoekende partij met de door haar voorgelegde geldverzendingen niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland. Met haar bloot betoog dat het gaat om *“foutieve standpunten”* toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij de voorgelegde stukken op verkeerde wijze of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. De uitvoerige motivering laat toe vast te stellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken en op zorgvuldige

en niet-kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij in het herkomstland ten laste was van haar Belgische moeder. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat de geldverzendingen wel degelijk aantonen dat zij ten laste was van haar Belgische moeder in het herkomstland kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

2.8. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij met haar kritiek ook nog volledig voorbij gaat aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende huisvesting beschikt in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook dit vormt op zich een determinerend motief en volstaat *an sich* aldus al om de aanvraag te weigeren.

2.9. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER